

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 594. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm13293/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

i Blotade-Stand, og Krig imod Den kaldtes Fastlands-Systemet, som Ingen, uden hvem der vilde være Døden vis, maatte vægre sig ved at tiltræde. Engelland havde ved Toget til Sjælland venstabelig friet Danmark fra Friesse, Portugals Hof flyttede til Brasilien, og den søeneste Konge, som haardnakket vægrede sig, blev, efterat Rusland havde taget Finland, afsat i en Dystand.

Nu var der ikke længer noget Spørgsmaal om, at Døden herskede i Europa, Gravens Stillehed var udbredt over Landene, Kysterne besatte med Dødens Redskaber, Havet opfyldt med glubende Søbyr, Tungerne bundne, Vinene tilkulte, Vand-Drætter stemt, og kun Nachmer i Gang. Hvad Følgen vilde blevet, om Napoleon var blevet ved at herske i denne Land, lader sig kun gætte, men historisk er det, at han holdt op, han fik selv Lyst til at leve og forplante sig, og maatte de ligesaa nødvendigt forlades af sin Land, som det er Døden umueligt at slippe uden Ligt eller avle uden Forraadnelse.

At Landen havde forladt ham, eller var i Færd dermed, viste sig alt i de spanske Forhandlinger, ved hvilke ogsaa Talleyrand forlod ham, thi hvad der saa end drev ham, besejdede han Døden, forstyrrede et Skygge-Rige, og gjorde derved Sit til at opkalde baade Dødens og sin Banemand: Historien af Graven. Naar

man end ikke i Graven kan have Fæd, da bliver man forsvundet, det blev Spanien, og havde Døden paa sin Side, det saae Engelland og var strax tiltræde med Guld og Redskaber, det fik ydermere Østerrig endnu engang bragt i Harnisk, 1809, og i Wien skildte Napoleon sig høitidelig fra sin Land: forkjød Josephine, og ægtede, i Haab om Livs-Arvinger, en Keiser-Datter fra Østerrig. Arvingen fik han, men paa Krøens Beskøftning, Spanien vedblev at trods, Lybland, hvis Søner han der i Tusindtal begrov, begyndte at knurre, han begyndte paa sin egen Haand Krig med Rusland, uden at vide til hvad Ende, gif, ikke til Petersborg, hvor Livet, men til Moskva, hvor Døden boede; den brændte sin Bolig, foer med sin iisfælde Haand igjennem hans Hær og over hans Ansigt, Hæren faldt og han flydde for Døden; og da var hans Lime kommet. Preussen og Lybland fik nu Mod, og mærkede de havde kun med en Dødelig at gjøre, forgjæves anstrængede han sine Kræfter, Tallet var ham overlegent, Frankrig, som havde tabt Troen paa ham, var baade troløs og modløs, Endelig den Attende kom paa den franske Throne, og Napoleon lod sig noie med Elba. Naar efter, 1814, dovede han vel et Forsøg, der syntes at ville lykkes, men paa Veien fra Paris til Bryssel mødte han Preuserne under Blücher, som, selv da Preussen faldt, havde ved Lübeck vist Livskraft, og Engellænderne under Wellington, som i

Spanien havde lært at møde hans Krigskunst; efter et haardnakket Slag maatte han vige, tabbe Mødet, flydde for Døden, og fordes til St. Helena, hvor han anses for levende begravet; men faaer han sin Land igjen, kan Kjøb ikke holde ham, og Historien maa lade ham rase, til han forgrider sig paa den, og skeer det, da kommer man atter til, hvad man nu har glemt, at synge med Morten Luther om den underlige Krig, da Livet tog Døden af Dage, og saa at sige, den ene Død tog Brodden fra den anden.

At noget Sligt engang vil ske, lader Historien sig neppe afvætte; om Dødens Engel fremdeles skal hedde Napoleon, er i al Fald et unyttigt Spørgsmaal, men et saare vigtigt er det, hvor Historiens Land er at finde; thi det er aabenbart, at ifkun den kan i alle Maader gøre Sagen klar, at ifkun den kan overvinde Døden, hvis Seier her ikke er blevet mindre, fordi den har bragt selv sin ypperste Tjener til at skjalve. Løvtimod, dette var Dødens højeste Triumph; thi maatte selv det klogste Hoved give tabt, fordi det ei vilde virke troelig i dens Land, da synes dens Magt uimodstaaelig, og man kan ikke nægte, at Europs netop efter Napoleons Fald, daglig vinder mere Lighed med et Skygge-Rige, ja, man tør vel sige, at Døden, efter højere Lov, aabenbares i Napoleon, mindre for at gøre, hvad der dog

